

«Дуже важко бачити тіла маленьких діточок»: подружжя з Кривого Рогу рятує живих та вивозить загиблих з фронту

12:20 — 18 січня 2025

Вікторія МИКИТЮК, «ФАКТИ»

Ірина та Віктор Міронови з Кривого Рогу від початку повномасштабного вторгнення постійно допомагають цивільним та військовослужбовцям. Подружжя познайомилось під час навчань парамедиків, й вже там між ними зародились почуття. За останній рік волонтери проїхали 280 тисяч кілометрів, у Кривий Ріг потрапляють на кілька днів і знову відправляються в дорогу. Обидва кажуть: вихідні та відпустка будуть тільки після перемоги... Раніше «ФАКТИ» писали про [подружжя, яке створило виробництво безпілотників за гроші, зароблені на вишиванках](#).

«Страшний досвід роботи із зґвалтованими дівчатками з Бучі»

- За спеціальністю я тренерка та викладачка фізичного виховання. Все життя займаюсь спортом, й саме він зробив мене соціальною активною людиною. Навколо мене багато людей, й завдячуючи більшості з них, я стала тією, якою зараз є. Також в мене друга вища освіта — технічна, у місцевому коледжі викладаю студентам інженерну графіку та комп'ютерне проектування, — розповідає «ФАКТАМ» **Ірина Міронова**. — У мене було звичайне життя, як і у мільйонів українців, якісь плани та мрії. До 2014 року я волонтерила, працюючи із специфічними дітками —

це аутисти, «сонячні діти»... Потім через події на сході до нашого міста почали переїжджати діти з Луганщини та Донеччини. І я влаштовувала для них свята, дарувала гостинці, щоби хоча б на кілька годин подарувати емоції радості. На вулиці зима, а я на велосипеді у костюми снігуроньки їду до них.

В І Д Е О Д Н Я

Ірина Міронова

Повномасштабне вторгнення багато що змінило в моєму житті. Я зрозуміла, що хочу принести армії більше користі, хочу воювати. Дітей у мене не було, за плечима — розлучення. Ї подала заявку до 60-ої бригади, вивчилась на парамедика. Моє стажування проходило на Херсонщині, де ї мала виконати кілька критичних завдань. Із ними я чудово справилась, вийшла на розвідку, але там мені сказали прямо в лоб: «Ірино, ти що дурна? Це білет в один кінець». А я була дуже сміливою дівчиною й так просилась, що мене взяли. Після чого мені потрібно було врятувати родину моряка у Бориславі, вони залишились в окупації. Евакуації тоді ще не було, перші колони розстрілювали. Тому люди їхали своїм ходом. Перед цією спецоперацією я написала записку, що у випадку смерті прошу нікого не звинувачувати, бо це моє власне бажання — рятувати людей. Я дісталась того міста сушею та водами... Було дуже страшно. Але то були «квіточки».

Найстрашніше було вже на останньому блокпосту, де у черзі перебувало 11 машин. Я везла жінку, двох дітей та їхніх тварин, і при перевірці у дівчинки знайшли якісь не ті фото. Що там було — не пам'ятаю, бо я перебувала у паніці. Нас довго тримали... Після чого росіяни заявили: «Або ти йдеш сама пішки у свій Кривий Ріг, або залишаєш дівчинку, і ви їдете всі». Зрештою, дівчинку відпустили, і нам сказали їхати. Щоправда, як ми рушили, почали стріляти паралельно дорозі. Моя швидкість була шаленою, але родину ту вдалось врятувати, я їх вивезла до Любліна, і вони зараз живуть за кордоном.

Частина команди «Українського братерства»

Потім я проводила евакуацію із Ізюму, де мені не можна було навіть спілкуватись із людьми, тільки вивезти родину, яка тричі намагалась до того виїхати, але не виходило. Я також їм допомогла, але знову пережила снайперський обстріл свого авто... Повернувшись додому, повідомила побратимам, що, певно, завершую евакуацію з таких місць, бо психологічно не витримую. Кричу уві сні, плачу, безсоння...

Ще більше болю мені додав досвід роботи із зґвалтованими дівчатками з Бучі. Ці страшні кадри досі перед очима. У кімнаті 9-річна дівчинка, а на пів голови в неї сиві коси. Вона весь час від коліна до стегна терла нігтиками. Мама дитини розповіла, що вони змінили багато психологів, і їм порадили мене, бо я вмiла працювати із дітками.

Я все чекала, коли мені подзвонять і скажуть, що всі документи готові і мене забирають на службу, але подзвонив комбат й повідомив, що відношення застаріло, не має юридичної сили. У бригаді великі втрати. Одним словом — треба ще чекати...

Р Е К Л А М А

Навчання парамедиків

— Уявляю ваш стан.

- Так, було важко морально. Й тут зустріла одного дня свого знайомого-мисливця, й він запропонував проводити курси парамедиків перекладачем, бо я чудово володію англійською мовою і знаю на відмінно медицину. Почалось навчання, проходило воно за стандартами НАТО. Й ці події стали для мене доленосними, адже зустріла там свого чоловіка Віктора.

«Освідчувався Віктор мені в Авдіївці, де окупанти гатили з ранку до ночі зі всіх видів зброї»

— Як це сталося і як розвивались ваші стосунки?

- Віктор вирізнявся зі всіх тим, що був одягнений у цивільний одяг, всі інші — у формі. Дуже симпатичний та серйозний. Він ніколи не мав військового досвіду, але він патріот і людина, яка, як і я, хотіла допомагати країні наблизити перемогу. У перші дні пішов у військкомат, але його не взяли, бо не служив. Взяли у резерв. Він став волонтерити. Й прийшов на курси парамедиків, щоби навчитись надавати допомогу оточуючим. Його турбувало, що коли прилетить ракета чи дрон, то просто не знатиме, що робити.

Ці думки мені дуже імпонували, але на відносини я не налаштовувалась, бо всі думки були про війну. Віктор старався, і в нього добре виходило все на практиці.

Читайте також: [«За півтора року не з'їв навіть плитки шоколаду. Все йде на реалізацію та ЗСУ»: школяр з Чернігівщини допомагає фронту, готуючи солодоці](#)

Потім були спільні поїздки у зону бойових дій, там на добровільних засадах ми застосовували здобуті знання вже у реаліях. Й, зрештою, проводячи разом так багато часу, закохались. А освідчувався коханий мені у Авдіївці, де здавалось, що окупанти гатять з ранку до ночі зі всіх видів зброї. Він перед тим попросив бійців про допомогу, бо хотів влаштувати щось феєричне, ті були здивовані, але підтримали. Порадили зробити це коло стели «Я люблю Авдіївку». Мовляв, справжня романтика. Пам'ятаю, як ми вже приїхали туди, полями бігали табуни диких коней. Справжня казка, але її затьмарювали звуки важкої ворожої артилерії... Й тут Віктор питає: «Вийдеш за мене? У тебе є дві хвилини. Якщо так, їдемо додому, а ні — залишу тут». Він у мене чоловік з гумором. Тоді окупанти почали ще сильніше гатити! Звісно, що я відповіла згодою. Попри страх, на все життя запам'ятаю ці події. Влаштувати якісь святкування було не на часі, тому ми розписались. А далі приступили до волонтерської роботи. В 2023 році створили громадську організацію «Українське братерство». Допомагаємо як військовим, так і цивільним. Не було б такого напрямку, де ми не були з Віктором.

«Я почала проводити курси парамедиків перекладачем», — згадує Ірина

«Один з наших підрозділів займається доставкою тіл захисників, інший — пошуком загиблих на полі бою»

— **Чим саме займаєтесь?**

- Спектр роботи дуже різний і по-своєму небезпечний та потрібний. Один з наших підрозділів займається доставкою тіл полеглих захисників, інший — пошуком загиблих на полі бою. Й ми з чоловіком не раз виконували ці завдання. Також беремо участь в обміні тіл. Тобто ми вантажимо тіла ворогів у рефрежиратор, веземо їх до місця, де проводиться обмін на тіла наших героїв. Це важко, але маємо це робити, бо вдома на воїнів чекають рідні, котрі хочуть їх з почестями провести в останню дорогу. До речі, не раз коло тіл знаходили гранати, патрони. Тобто можете уявити наскільки цинічні росіяни, що таке робили?! Я наче відчувала щось недобре, коли просила відкрити мішок. То мене потім через це «чуття» стали називати «Відьмою».

Коли звільнили Херсон від окупантів, то ми займались вивезенням людей через те, що збільшилась кількість обстрілів ворога. [Після підриву Каховської ГЕС](#) ми з Віктором працювали на місці катастрофи, вивозили мирне населення. У перший день ми евакуювали 21 людину, близько 200 собак і 300 котів. Зараз у Херсоні та околицях важко працювати, бо у нас великі машини, а такі окупанти в першу чергу атакують дронами.

Читайте також: [«Нам потрібен оригінальний Китай, а не німецька підробка»: завдяки магнітним інструментам волонтерів хірурги дістають уламки й кулі з найглибших ран](#)

[Працюємо і в рідному Кривому Розі на місцях прильотів.](#) Таких, на жаль, у нас багато... Виїжджаємо на місця, працюємо у парі з надзвичайниками, допомагаємо з евакуацією травмованих, шукаємо загиблих. Співпрацюємо з міжнародною спільнотою.

Крім того, закриваємо більшість потреб бойових підрозділів — купуємо машини, дрони, іншу амуніцію, забезпечуємо медикаментами. Завжди з собою маємо бронжилети, каски і медичні засоби. Ходимо у військовій формі, бо завжди на службі.

— Ірино, дуже потужну роботу робите. Як вона вплинула на ваші відносини з чоловіком?

— Ми ні про що не шкодуємо. За цей час всяке бувало, але війна зробила наше кохання сильнішим. Віктор — чудовий водій, а на мені уже логістика та домовленості. Наша організація поповнюється діючими військовослужбовцями, ми плідно працюємо з інженерно-саперним взводом, проводжу навчання як медикиня. Плануємо такі заходи по всій Україні. Крім того, опікуємось і дітками, навчаємо і їх наданню домедичної допомоги.

«Навчаємо і дітей наданню домедичної допомоги», — розповідає Ірина

— **Що найважче у вашій діяльності?**

— *Не можу бути там, де тіла маленьких діточок. В мене через це сильний ПТСР. Я намагаюсь пропрацювати це, але поки складно...*

**«Росіяни мають чималу базу даних контактів волонтерів.
Чіпляють „ліві“ бейджики й просочуються в Україну»**

— **На волонтерів окупанти дуже активно полюють. Чи відчували ви це на собі?**

- Ми з чоловіком тепер у «чорних списках» окупантів, тому не дай Боже потрапити до них у полон нам — добровольцям, медикам і волонтерам. Також хочу звернути увагу на ще один важливий факт — зараз росіяни мають чималу базу даних, завдяки якій дізнаються контакти волонтерів. Тоді чіпляють бейджики якихось «лівих» організацій й так потрапляють на територію України. В результаті вони труять наших бійців, прикріплюють маячки до машин. Тому волонтери — це така гілка благодійності, яку треба теж перевіряти, і дуже ретельно. Коли я зупиняюсь на блокпосту, прошу поліцію проводити перевірку документів, бо це важливо й може вберегти від багатьох негативних подій.

Ірина та Віктор Міронови

— Про що мрієте із коханим?

- Як і більшість — щоби війна закінчилась, щоби бійці повернулись додому живими та здоровими. Мріємо після звільнення Криму поїхати туди і насолоджуватись неймовірними краєвидами. А ще дуже мріємо про дитину. На жаль, в 2023 році на перших місяцях вагітності через погрози та важку фізичну волонтерську працю я потрапила до лікарні з кровотечею. Маля не змогли зберегти. Віримо, що обов'язково відчуємо радість батьківства.